

Arrest

nr. 110 882 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 9 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VERLAECKT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 december 2012 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 januari 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag.

1.3 .Op 8 januari 2013 wordt tevens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen.

1.4. Op 4 februari 2013 dienen verzoekende partijen andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5.Op 6 maart 2013 wordt de onder punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.02.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

{..}

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - §3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 08.01.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 04.12.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 04.12.2012. De voorgelegde medische getuigschriften d.d. 16.11.2012 en 28.01.2013 bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 08.01.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3-5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”

1.6.Op 6 maart 2013 wordt tevens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit is de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van {..}, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

{..}

Het bevel gegeven om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten: {..}, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° (hij) (zij) langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

In toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4°de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.01.2013, hem (haar) betekend op 14.01.2013.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.01.2013, hem (haar) betekend op 14.01.2013.”

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Hoewel de verzoekende partijen in hun verzoekschrift initieel als bestreden beslissingen aangeven:

“-Beslissing van de algemene directie Vreemdelingenzaken dd. 8/1/2013, referentie {...}, waarbij het verzoek van verzoekers tot machtiging tot verblijf werd afgewezen, dewelke betekend werd aan verzoeksters op datum 14/1/2013

-Beslissing van de algemene directie Vreemdelingenzaken dd. 8/1/2013, referentie {...}, waarbij de maatregel wordt opgelegd die er in bestaat verzoekers het bevel te hebben gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen na kennisgeving”

blijkt zowel uit lezing van het verzoekschrift als de aangehechte beslissing dat verzoekers als voorwerp van hun beroep doelen op de beslissing van 6 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 februari 2013 in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard als op de beslissing van 6 maart 2013 waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod wordt gegeven.

Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers reeds op 2 februari 2013 beroep hadden ingesteld tegen hoger geciteerde beslissingen en dat de Raad op 27 september 2013 uitspraak heeft gedaan over dit beroep, arrest gekend onder nummer 110 881, waarbij de geciteerde beslissingen vernietigd werden. Aldus werd definitief door de Raad beslecht in die zaak met een arrest dat gezag van gewijsde heeft en is de huidige vordering, in zoverre zij opnieuw de vernietiging zou lijken te beogen van de hoger geciteerde beslissingen alleen al om die reden onontvankelijk.

Het beroep wordt aldus behandeld in zoverre het als voorwerp heeft de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 6 maart 2013.

3. Over de gegrondheid

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder menen zij dat een duidelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

- *Schending van artikel 9 ter van de wet van 11 december 1980.*
- *Schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM);*
- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*
- *Duidelijke beoordelingsfout door DVZ.*

Schending van art. 9ter - § 3. 5° van de Wet van 15 december 1980 : Nieuwe elementen

Mevrouw {...} lijdt aan een ziekte op zodanige wijze dat deze ziekte een reeel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Er is daarenboven geen adequate behandeling voorhanden in het land van herkomst.

Verweerder houdt voor dat de nieuwe aanvraag tot regularisatie dd. 2/2/2013 geen nieuwe elementen zou bevatten in vergelijking met de eerdere aanvraag dd. 4/12/2012 en verklaart de aanvraag dan ook onontvankelijk.

Dit is volstrekt onjuist.

In dat op zich kan verwezen worden naar volgende medische attesten

16/11/2012 van dr. Patrick Rogiers 28/1/2013 van dr. Psychiater Odette Krahal

Dat de diagnose werd gesteld in hoofde van verzoekster van PTSS (post traumatische stressstoornis)

Meer bepaald uit zich dit in ernstige hoofdpijn, insomnia, stemmingsstoornis, anhedonie...

Dr. Patrick Rogiers stelde in zijn attest dd. 16/11/2012 o.a.

"Het gaat om een ernstige aandoening. Patiënte is hierdoor werkonbekwaam en ze verdraagt het eerst volgende jaar geen verre reis terug naar haar geboorteland. Terugkeer naar haar geboorteland houdt een risico in voor het behoud van haar fysieke en psychische integriteit."

Dr. Rogiers waarschuwt voor psychose en / of zelfmoordpoging indien de regelmatige behandelingen worden stopgezet.

Dat dr. ROGIERS voor het eerst in dit attest 16/11/2012 in duidelijke termen stelt dat mevrouw {...} niet kan reizen voor haar gezondheid, is een nieuw element dat nooit eerder werd ingeroepen in een eerdere regularisatie aanvraag.

Dat dr. ROGIERS ook duidelijk stelt dat er significant gevaar is voor zelfmoord in hoofde van mevrouw ZENELJI, is tevens een nieuw element dat voor het eerst wordt voorgelegd in een regularisatie-aanvraag.

Dit werd aldus niet in overweging genomen in de thans betwiste beslissingen.

Dr. Krahel oordeelt dat een voortdurende psychiatrische behandeling noodzakelijk is en blijft.

Ook dr. Krahel oordeelt dat een risico is voor de psychische en fysieke integriteit ten gevolge deze psychische decompressie indien de noodzakelijke behandeling niet wordt verleend aan mevrouw {...}.

Actueel is er reeds een voldoende ernstige en onmiddellijk gevaar voor de gezondheid van mevrouw {...}.

Post traumatisch stresssyndroom (PTSS) is een zwaar onderschatte aandoening. Patiënten met een PTSS, zoals mevrouw [Z.], hebben suicidale gedachten of plegen zelfs zelfmoord.

Deze factor "risico tot zelfmoord" werd nooit eerder door DVZ in overweging genomen.

Aldus wordt een behandeling van onbepaalde duur in het vooruitzicht gesteld. Een risico naar het land van herkomst is een risico.

Verzoekers zijn Roma. Roma leven in zeer slechte omstandigheden in Servie/Kosovo, laat staan wanneer blijkt dat men te ziek is om te werken en geld te verdienen om de behandeling te kunnen betalen. - quod non.

De gezondheidszorg in het land van herkomst is zeer erbarmelijk en niet betalen voor verzoekers. De psychiatrische zorgverlening is zo goed als niet bestaande in Kosovo/Servie.

Dr. Rogiers ziet enkel een gunstige prognose "indien ze voor behandeling in België mag verblijven omdat ze in haar geboorteland geen behandeling met medicatie en psychotherapie betalen kan"

Een voortdurende opvolging door huisarts, psycholoog en psychiater is noodzakelijk.

Verder is verweerder van oordeel dat {...} niet lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging

inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Verweerder stelt dat zelfs als bewezen wordt dat er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, dan nog moet het verzoek afgewezen worden om reden dat de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is.

Met andere woorden, is verweerder van mening dat het gebrek aan verzorging, behandeling, medicatie, ... geen invloed zal hebben op de gezondheid van verweerder in de mate dat de gezondheid in het gevaar zou komen.

Verweerder verklaart de aanvraag onontvankelijk en heeft bevel het land te verlaten zonder na te gaan of er een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Post traumatisch stresssyndroom (PTSS) is een zwaar onderschatte aandoening.

Patiënten met een PTSS, zoals mevrouw {...}, hebben suicidale gedachten of plegen zelfs zelfmoord.

Het medisch certificaat was nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeker reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij inhoudt

De ene keer wordt door DVZ een aandoening PTSS wel aanzien als voldoende ernstig en levensbedreigend. (zie RvV nr. 76.752 van 8 maart 2012) .De andere keer (zoals in casu) dan weer niet.

Dat uit het standaard medisch advies dd. 4/1/2013 van dr. Liesenborghs niet kan afgeleid worden waarom deze vorm of graad van PTSS niet als "voldoende directe bedreiging" wordt aanzien.

Verzoekers kunnen aldus niet weten waarom deze vorm van PTSS wordt afgewezen. Dit krijgt dan de indruk van een willekeurige beslissing te zijn.

De RvV moet in staat gesteld worden om na te gaan waarop de DVZ-arts zich gebaseerd heeft om het medisch probleem van verzoeker niet te beschouwen als een ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

In casu werd verzoekster niet onderzocht door de ambtenaar-geneesheer. Evenmin raadpleegde hij een deskundige. Blijkens het dossier werd er niet gecorrespondeerd tussen de DVZ-arts en behandelend arts aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster. Er bevindt zich ook geen algemene informatie in het dossier waarop de DVZ-arts zich gebaseerd heeft om zijn advies op te stellen. Uit het dossier blijkt evenmin dat de betrokken DVZ-arts een bijzondere expertise zou bezitten aangaande PTSS. fRvV 84.293. 6 juli 2012)

Gebrekkige motivering

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is (RvV nr. 85 166 van 25 juli 2012)

Uit het standaard medisch advies dd. 4/1/2013 van dr. Liesenborghs blijkt niet dat het gevaar voor zelfinoord in overweging werd genomen. Dit werd nochtans in het standaard medisch getuigschrift van dr O. Krahel (psychiater) aangehaald als gevolg en mogelijke complicatie indien de behandeling zou stopgezet worden.

PTSS is inderdaad de aandoening, maar de graad van ernst van PTSS wordt afgetoetst aan de mogelijke gevolgen van deze toestand. Wanneer men dermate depressief is dat zelfinoord reeel wordt, heeft dit een invloed op de evaluatie van de ernst van de aandoening.

De behandelende arts had nochtans geëxpliciteerd dat het een ernstige aandoening betrof en een behandeling van onbepaalde duur in het vooruitzicht gesteld.

Een terugkeer naar Sevie of Kosovo is op heden problematisch. De aldaar zelfs gezonde Roma kennen daar een zeer slechts levenssituatie, maat staat Roma met gezondheidsproblemen.

Artikel 3 EVRM

Het is verboden tot uitzetting over te gaan, als uitzetting een schending van art. 3 EVRM oplevert vanwege de algehele gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 3 EVRM moet niet enkel gerespecteerd worden in geval van een verzoek artikel 9ter, maar moet steeds gehonoreerd worden.

Verzoekster moet op regelmatige tijdstippen medisch opgevolgd worden, zodat een verblijf noodzakelijk is. Dr. O Krahel stelt continue psychiatrische behandeling voorop als noodzakelijke behandeling.

NOPENS HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In het betreffende bevel om het grondgebied te verlaten, wordt met de specifieke medische problematiek van mevrouw {...} echter niet in het minst rekening gehouden, laat staan dat hiertoe enig onderzoek werd gevoerd.

Uit de voorbereiding van art. 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt echter, dat zelfs in het geval een ernstig zieke vreemdeling uitgesloten is van het voordeel van art. 9ter om reden van onontvankelijkheid, deze niet kan worden verwijderd indien zijn verwijdering een schending zou zijn van art. 3 EVRM. (Gedr. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36)

Door de Raad van State werd hieromtrent gesteld (CE, n0 208.586 dd. 29.10.10):

" Il appartient à l' autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d' examiner la situation médicale de l' étranger avant de procéder à son éloignement force ».

Vrije vertaling : « Het behoort aan de autoriteit om, overeenkomstig de geciteerde voorbereidende werken, de medische situatie van de vreemdeling te onderzoeken, alvorens over te gaan tot de gedwongen verwijdering

Dit standpunt werd eerder reeds ingehuldigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; ook indien een aanvraag o.g.v. 9ter onontvankelijk wordt verklaard, dient steeds een onderzoek naar de ingeroepen medische problemen te gebeuren, zoniet ligt een schending voor van art. 3 EVRM (CCE 25 juli 2008, n0 14.397):

Vrij vertaalde passage:

"Uit het voorgaande vloeit voort dat een verwijderingsmaatregel genomen t.a.v. een vreemdeling wier aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter van de Wet van 15 mei 1980 onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, in strijd is met art. 3 EVRM, aangezien uit de motivering niet blijkt dat het bestuur heeft onderzocht of de aandoening van verzoeker een reeel risico met zich brengt van onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer (...)"

In casu heeft mevrouw {...} een medische attest bij haar aanvraag 9ter gevoegd, waarin haar medische problematiek duidelijk wordt beschreven.

Aangezien uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de huidige medische problematiek in hoofde van verzoekster, naar de beschikbaarheid

van zorg en geneesmiddelen in het land van herkomst, en derhalve ook niet naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, is de bestreden beslissing strijdig met art. 3 EVRM.

Om die reden dient minstens het bevel om het grondgebied te verlaten te worden nietig verklaard."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;

- artikel 3 EVRM ;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Er zou tevens sprake zijn van een duidelijke beoordelingsfout door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijf geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998,693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers' eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

Artikel 9ter — §3 5°— van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 08.01.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 04.12.2012. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ogsewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 04.12.2012. De voorgelegde medische getuigschriften dd. 16.11.2012 en 28.01.2013 bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 08.01.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de

gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiele aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

“...” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd en dat "een voortdurende opvolging door huisarts, psycholoog en psychiater noodzakelijk is", doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon worden vastgesteld dat verzoekers zich op dezelfde medische elementen beroepen, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging dewelke op 08.01.2013 onontvankelijk werd verklaard.

Terwijl de motieven in de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel duidelijk betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekers en de door hen in de aanvraag tot verblijfsmachtiging ingeroepen elementen.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

In zoverre verzoekers in het eerste middel verwijzen naar een advies van de arts-adviseur en hierop kritiek uiten, laat de verwerende partij gelden dat in casu helemaal geen advies door de arts-adviseur diende te worden verstrekt, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, §3,5° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers verwijzen naar het medisch advies van de arts-adviseur dd. 04.01.2013 kan enkel worden vastgesteld dat hun kritiek kennelijk geen betrekking heeft op de in casu bestreden beslissing. Terwijl niet kan worden betwist dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, niet ontvankelijk zijn (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St 1993, z.p.).

De verwerende partij laat gelden dat het loutere feit dat verzoekers medische attesten hebben voorgelegd, waar volgens hen nieuwe elementen in vervat zaten, geen afbreuk kan doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is gebleven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ook in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 04.12.2012 reeds gewag werd gemaakt van suicidale gedachten ten gevolge van het posttraumatisch stressyndroom van verzoekster.

Terwijl tevens dient te worden benadrukt dat het enkele feit dat bepaalde zaken door verzoekers bij hun nieuwe aanvraag uitdrukkelijk worden aangehaald, niet volstaat om te besluiten dat de door hen ingeroepen elementen niet reeds zouden zijn ingeroepen bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging.

De verwerende partij benadrukt dat de door verzoekers aangehaalde medische aandoening reeds werd beoordeeld door de arts-adviseur en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, waarbij evenwel diende te worden besloten dat de aandoening niet kon worden weerhouden om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

Verzoekers beogen kennelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, middels de uiteenzetting bij hun eerste middel, doch dienaangaande laat de verwerende partij nog gelden dat een dergelijke beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan worden gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens

voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. Rv.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekers slagen er geenszins in aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

In hun eerste middel voeren verzoekers nog de vermeende schending van artikel 3 EVRM aan.

De kritiek van verzoekers komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. *N. t. Verenigd Koninkrijk*. § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden.

In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak *D.* bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de mod konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning."

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing verzoekers geenszins verplicht terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoekers in iedere hypothese eventuele medische elementen kunnen doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten. De bevelen om het grondgebied te verlaten maken geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011)

In casu geeft de verzoekende partij niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat "verzoekster op regelmatige tijdstippen medisch moet opgevolgd worden" maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reeel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Betreffende verzoekers hun tweede middel

In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij laat gelden dat in casu aan verzoekers bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vermocht niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoekers, na te hebben vastgesteld dat zij zich langer in het Rijk bevinden dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

In zoverre verzoekers laten uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in het bevel om het grondgebied te verlaten, tevens diende te motiveren nopens de medische situatie van eerste verzoekster, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 8 van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. "

Terwijl in casu enkel kan worden vastgesteld dat de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) inderdaad melding maken van de toepasselijke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij verwijst nog naar haar uiteenzetting nopens de vermeende schending van artikel 3 EVRM en laat gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren.

Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat verzoekers in iedere hypothese eventuele medische elementen kunnen doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van hun bevelen om het grondgebied te verlaten.

De bevelen om het grondgebied te verlaten maken geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011)

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet dat luidt:

"§3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

{..}

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

De verwerende partij ent zich op deze bepaling omdat de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 januari 2013 reeds een beslissing heeft genomen aangaande dezelfde elementen die verzoekende partijen bij de aanvraag van 4 februari 2013 opnieuw aanvoerden en waarbij geoordeeld werd dat de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verantwoordt.

Evenwel blijkt dat de Raad bij arrest nr. 110 881 van 27 september 2013 beslist heeft tot vernietiging van de beslissing van 8 januari 2013 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag van verzoekende partijen. De motivering van de thans bestreden beslissing wordt aldus onderuit gehaald door voormeld vernietigingsarrest dat als gevolg heeft dat de beslissing van 8 januari 2013 retroactief uit het rechtsverkeer wordt verwijderd. Daar de bestreden beslissing uitsluitend gebaseerd is op het motief dat de Dienst Vreemdelingenzaken reeds op 8 januari 2013 een beslissing getroffen heeft aangaande dezelfde medische elementen die opnieuw werden ingeroepen bij de aanvraag van 4 februari 2013 verliest de thans bestreden beslissing van 6 maart 2013 tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet haar rechtsgrond zodat ook deze nietig is.

3.4. Met betrekking tot de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing merkt de Raad op dat deze op dezelfde dag werden genomen en door dezelfde gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat de verknochtheid blijkt tussen de bestreden bevelen en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat deze eerste beslissing vernietigd dient te worden om reden dat de beslissing van 8 januari 2013 waarop ze zich steunt vernietigd werd bij arrest nr. 110 881 van 27 september 2013 omdat er geen degelijk

onderzoek gevoerd is naar de vraag of de tweede verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

De exceptie van de verwerende partij ten aanzien van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dient te worden verworpen. Immers dient de Raad op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Gezien de vaststelling dat er geen degelijk onderzoek gevoerd werd naar de vraag of tweede verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, minstens toont verwerende partij dit niet aan, en de beslissing waarop de thans bestreden beslissing zich steunt om die reden vernietigd werd vermag de Raad niet anders dan in casu vast te stellen dat er geen of minstens een onvoldoende zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoekers, met name naar het risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, in de zin van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448: *“a rigorous scrutiny must necessarily be conducted of an individual’s claim that his or her deportation to a third country will expose that individual to treatment prohibited by Article 3”*).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de

beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER